

Sirota Jerica.

Hvaležni otroci svojih staršev tudi po njihovej smerti ne pozabijo. Tak zgleđ imamo nad siroto Jerico. Jerica ni bila še devet let stara, ko jej pomladi oče in mati umerjeta. Zapustila sta jo popolnoma samo brez vsega premoženja na svetu. Kar sta si bila prihranila, to so jim pobrala huda leta in bolezni. Namestu premoženja zapustila sta jej pa obilo zlatih naukov, po katerih naj bi se ravnala, da je Bog ne zapusti, ki je najboljši oče zapuščenih sirot. Ker Jerica ni imela sorodnikov, ki bi bili za njo skerbeli, živela je od milostinj dobrih ljudi. V velikih svojih nadlogah, v katerih so jo starši zapustili, ni vendar nikoli godernjala čez svoje starše, marveč molila je vsak dan za-nje. Na njihov grob je zasadila zalih cvetic, iz katerih je pozneje spletla dva lepa venca, ter ju obesila čez leseni križ, ki je stal na njihovem grobu. Sklenila je potem vselej svoji nježni ročici in prav serčno molila za rajnke svoje starše.

To njeno lepo dejanje je Bogu dopadlo. Zato je pa tudi Bog ni zapustil. Neka bogata, pobožna gospá, ki jo je večkrat na skrivnem opazovala, se je usmili. Mislila si je: „To je pač dobra deklica, ki svoje starše tudi po njihovej smerti ljubi, in vredna je, da jo vzamem za svojo hčerko. Ker nimam nobenega svojih, mi bode ona na moje stare dni gotovo rada postregla. Upam, da mi ne bode nehvaležna, ker se še celó svojih staršev spominja, ki jej vendar niso prav nič zapustili.“

Še tisti dan se posvetuje bogata gospá z ondotnim gospodom župnikom in kmalu potem vzame Jerico za svojo hčerko. Tu se je Jerici prav dobro godilo. Bila je pa zato svojej dobrotnici iz serca udana; ljubila in spoštovala jo je kakor svojo lastno mater. Mnogo let sta živeli skupaj v najlepšej zastopnosti. Na smertnej postelji pa je bogata gospá volila vse svoje premoženje Jerici, ki jej je ves čas tako pridno in lepo stregla. Lehko je živela zdaj Jerica brez posebnih skerbí, ker imela je toliko, da jej ni bilo treba skrbeti za vsakdanji kruh in obleko.

Kdor stariše ljubi in rad je imá,
Že tukaj na sveti Bog srečo mu dá.

P. Gros.

Kresnica.

Deček nježen, tam na trati	„Hiti, hiti, sinek mali	„Ljuba mati, le pogledjte
Z ljubo mamico sedi,	Za bliščavo žvalico,	Nježna stvarca res je tó;
Ko poneha se igrati	Ali glej, da prideš kmali	Lepo prosim, mi povejte,
Mamici tak' govori:	In prineseš revico!“	Sveti se zakaj takó?“
„Glejte, glejte, ljuba mati	Deček mlad takój je tekel	„To je muha, ki se sveti
Tam prelepo stvarico;	Za kresnico k' se svitli;	Le v temóti, sinek moj;
Oj, al smem se tjá podati	Mamici tako je rekel	Hočeva domóv jo vzeti,
Da ujamem lúčico?“	Ko nazaj spet prihiti:	Da jo vidi bratec tvoj.“